

W i s s a

1. Alonzo och Skön Imogine.
En frigsmän så bård och en fröken så oc.
(Med Koppars tick.)
2. Förföraren, eller Warningen från grafwen.
Den unga Kosina war dygdig och skön oc.
3. Bröllops-Tåget.
En sommardag från nästa by oc.
4. Husesaren.
Hvem älskar ej en fåck husfar? oc.
5. Slottet och Kojan.
Jag har en landtlig stuga oc.
6. K ä r l e s . W i s s a.
Ack, ack, se hur jag är bunden oc.
7. Den Dygdiges Rikedom.
En bygdens tärna, sjutton år oc.
8. Skeppsfarten.
Jag helsar dig fredliga flagga oc.
9. Afstebet.
Ewigt, ewigt hulda jag dig dyrkar oc.
10. Till den Älskade.
Du är mitt allt — du är min lefnads oc.

På D. & A. Westins Boktryckeri:
Kallmar finnes ständigt till salu:

Andeliga Skrifter,

af flere olika sorter, hvaribland må nämnas:

Pastor P. Lundgrens Bref, ny upplaga, af Författaren själf genomsedd och från de i alla andra (utom denna) upplaga befintliga gröfse och villande fel rättad och till sitt riktiga innehåll återställt. (Finnes i sitt rättade skick att tillgå endast å ofwansagde ställe.)

Några Christendomsvänners Färdor i t-

Sånger. Andra tillöfkade upplagan.

Jesu Lidandes Kraft och Nytt till bedröfwade syndares andeliga upprättelse.

En Sjal, som blifwit utvald från werlden. Predikan af C. H. Ringberg.

Wäckelse-Rop till syndare.

Röster från Guds Rike. 3 delar.

En Christens Dageliga Bön.

Med många flere omtyckta sorter.

Wisor, Historier, Sagor,

med mera dylikt, med och utan plancher och kopparstick; och säljes allt till wanliga billiga priser, lämpade efter partiets storlek, som köpes.

Alonzo den Tappre och Skön Imogine.

En Krigsman så bald och en Fröken så grann, De suto tillhop i det gröna. De sågo med ömma begär på hwarann. Alonzo den tappre, — så kallades han, Och hon, — Imogine den sköna.

2. "Ack!" suckade han, "ack, i morgon jag går I fremmande länder att strida; Snart rinner för mig mer ej saknadens tår: En rikare friares helälsning du får, Och han får mitt rum wid din sida."

3. "Tyst, grymme! Tyst, grymme!" war Imogines svar, "Och upphör att orätt mig göra! Den heliga Jungfrun till vittne jag tar, Att, lefwer du — dör du — min hand, mina dar Blott dig — eller ingen, tillhöra."

4. "Om nånsin begärets och fåfångans bud Mig från min Alonzo förleder; Mitt högmood, min falskhet, dem straffe då Gud! Din wålnad hos mig, i min brudliga skrud, Då sätte sig, — fordre tillbaka sin brud, Och rycke i grafwen mig neder!"

5. Den tappre sig slet från den sköna i gråt, Och drog till de heliga landen; Men knappt årets tider följt solhvarfwet åt, Så kom en Baron, uti lysande ståt, Och tilböd åt Imogine handen.

6. Hans skänker, hans guld, hans för-

ledande fick Snart kommo deß eder att
wackla. Han störde deß hjerna, han tjuste
deß blick, Deß flygtiga hjerta i snaran han
fick, Och snart tändes brölloppets fackla.

7. Och nu hade Presten wälsignat vårt
par; Men dracks ur det guldprydda hornet,
Och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar,
Och löjen och skämt gäfwö lif åt en hwar,
När — tolfslaget dånar från tornet.

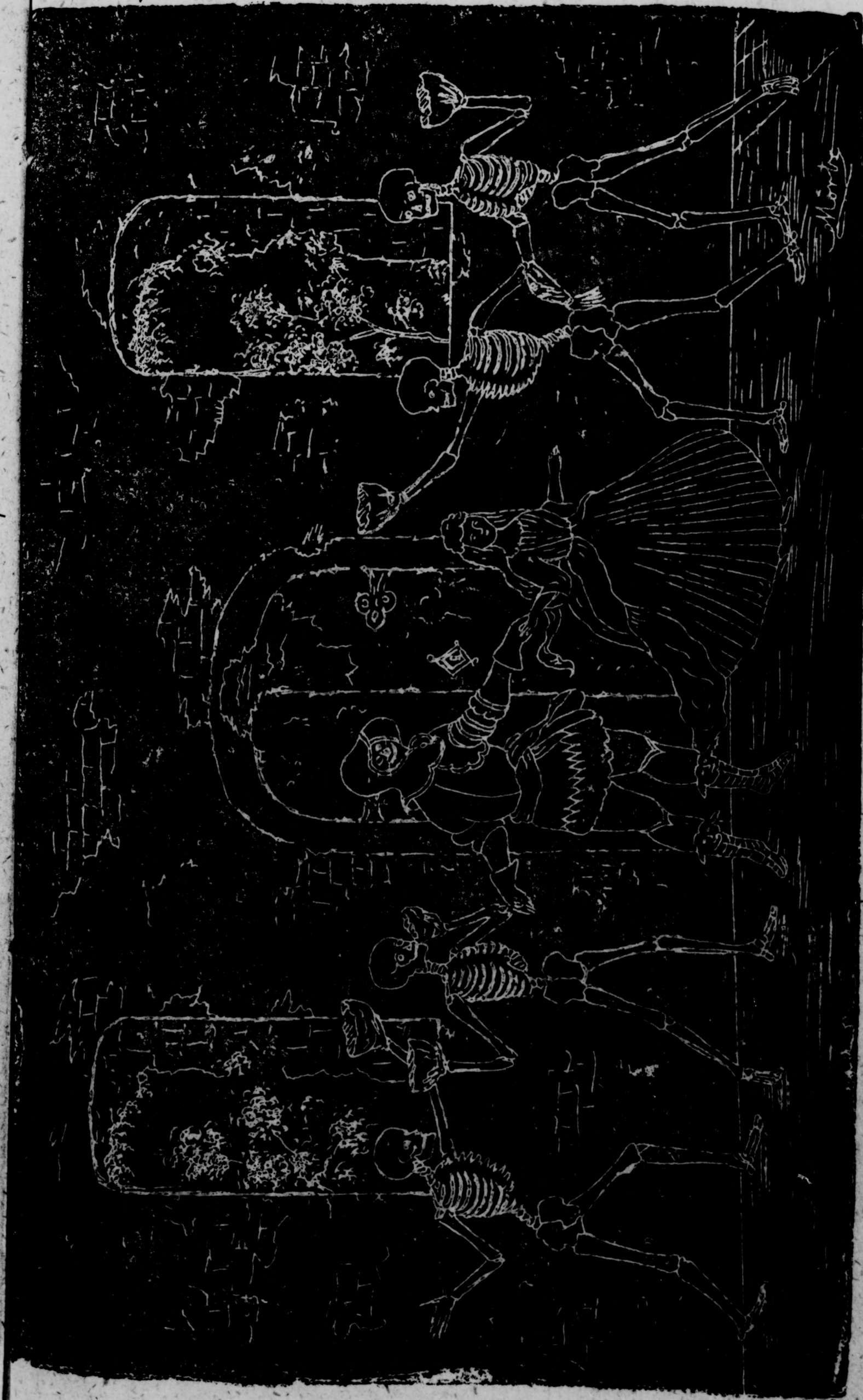
8. Då, hos Imogine, först med häpnad
blef spord En främmande sitta obuden. D-
rörlig han satt, utan lif, utan ord; Hans
ögon ej wändes kring gäster och bord, Han
hade dem spända på bruden.

9. Hans hjälmhatt war sluten, gigantisk
hans längd, Hans rustning war svartgrå, som
jorden. All fröjd wid hans syn är ur högtiden
trängd, Och blå brinner lågan från lampor-
nas mängd, Och hundarna fly under borden.

10. Med tystnad och rysning en hwar
honom ser. Af skräck sitta gästerna steka.
Till slut sade bruden med bångman: "Sag
ber: Fäll, tappre herr riddare, stormhatten
ner, Och wärdes wälsågnaden dela!"

11. Hon tystnar, och riddarn som bru-
den befallt, Låt hjelmen från hufvudet falla.
Men Gud! hwilken syn! hwad förfärlig ge-
stalt! Hwad ord måla häpnad, som rår öf-
wer allt — En dödsfalle wisas för alla.

12. Och upp sprungo alla med skräckfulla
rop, Och fasa och wämjelse lände. Af rys-
liga maskar en slingrande hop Kröp ut och
kröp in, genom tinningens grop, När spöket
till bruden sig wände.

13. "Se opp! Känn Alonzo!" var wålnadens ljud, "Förråderska! mins dina eder! Ditt högmöd, din falskhet, dem straffar nu Gud! Min wålnad hos dig, i din brudliga skrud, Nu sitter och fordrar tillbaka sin brud, Och rycker i grafwen dig neder."

14. Sin arm kring den håpna nu lindade han; Förgåfves deß jemmer man hörde. Och fort med sitt rof, genom jorden förswann. Ej någonsin åter man Smogine fann, Ej spöket, som henne bortförde.

15. Snart dödde Baronen, och alltsen deß flott Stått öde i långliga tider; En sagorna säga, att Smogines lott Är der att, till ewiga straff för sitt brott, Begråta det öde hon lider.

16. Swart är fyra gånger hon syns der igen, När midnatten spännt sina wingar; Med bröllopswhit skrud hon då wisar sig än, Och skriker, när benrangelbriddarn i den Kring dånande golf henne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med ryfliga skral, Som blod utur dödsfallar dricka, Och stöta tillhop hwar sin multnade bål, Och tjuta: "Alonzo den tappre, din skål! Och skål för din trolösa flicka."

Den Andra:

Den unga Rosina war dygdig och skön, Med arbete wann hon sin föda; Gref Albert, till ålfog, med suckar och bön Förgåfves förspillde sin möda.

2. Wid dag och wid lampa hon sydde

och spann, Så trägen wid sömnen och garnet; Och Grefwen af brottslig begärelse brann, Att fånga det wårnlösa barnet.

3. Och ödslig war hyddan, och wintern war kall, Och arbetet började tryta; "Gif ja till min bön," sade Grefwen, "så skall Ditt acmod i pråkt sig förbyta."

4. "För skön är din hand till så mödosamt gagn, Din kropp till så tarfliga kläder; Din fot är så spåd, kom och åk i min wagn." Han talte för wind och för wäder.

5. Ja böner och löften och eder och hot, Att wåldsamt sitt lifstråd förstöra: Allt, allt stod den dygdiga tappert emot; Men Grefwen war lård att förföra.

6. "Nå sköna Rosina," så föll nu hans tal, "Wål mig att så dygdig dig finna! Sag pröfwat din heder, du äger mitt wal; Med wigsel du blir min Grefwinna."

7. "Din far war en Prestman, en Grefwe war min, Men kärleken alla gör lika; En kyß, sköna flicka, sitt mer ej och spinn, Din brudgum dig aldrig skall swika."

8. En ros på den dygdigas kinder rann opp, Hon såg på den guldsmidde herre: Annekade munnen, men blicken gaf hopp, En skön war förförarn, deß wårre.

9. "D!" skrek han, "min ängel, nu, nu är du fäst," Och tryckte en ring på deß finger; "I morgon du hämtas med handbof och prest, När det uti bönklockan ringer."

10. Och flickan hon war både sorgsen och säll, En båtswande glädje hon kände; Och ja fick Gref Albert och förr'n det war

qväll En brudskrud så dyrbar han sände.

11. När natten och stillheten började rå,
Hon stängde sitt lås och sin regel, Och kläd-
de den blomstrande brudskruden på, Och
såg sig ej mått i sin spegel.

12. Hon fäste det glitter på lockar och
arm, Hon fäste de sårskildta stycken; Hon
prydde sin snöhwita, blygsamma barm Med
pärlor och ädlaste smycken.

13. Hon nämnde sin brudgum med öm-
maste namn, Så fall att de ankomst för-
bida: — Men hastigt — o Himmel! der
restes en hamn I likdräkten upp wid de sida.

14. En dödssträck i själen den smyckade
för, Deß anda den snart wille hämma; En
is i deß ådror — hon kände sin mor, Hon
kände deß klagliga stämma.

15. Med handen till warning ur swep-
ningen sträckt Hon sorgligt betraktade bru-
den: "Ohyggliga dotter! förrådissa drägt, D!
ser du ej ormar i skruden?"

16. Af lasterna bäddas din brudliga
sång, Och sweket skall brudacklan bära; En
hof är din brudgum, hans utklädda dräng
Är presten — D rädda din åra!"

17. Med affledshuld åtbörd och signan-
de blick Sågs wålnaden åter förswinna. —
Förstelnad stod dottren, och timman förgick
Förr'n hon på sin skräck kunde vinna.

18. Der stod hon så blek utan stämma
och ljud — Men hastigt hon warningen
lydde; Glet af sig de smycken, den gäckan-
de skrud, Och fort, som för lågorna, flydde.

19. Men Albert på flockslaget, riktigt

beståndt, Nu for med den sjelfgjorda pre-
sten, Och lätt sinnigt smådande war deras
skämt Om denna förrådissa festen.

20. Lömskt smålog förförarn och skry-
tande fräckt: "Den duswan är fast i min
snara: Hon wigseln tror ärlig, hon tror,
för min slägt Den hemlig ej länge skall wara."

21. Han fortsfor: "det kråket är menlöst
och fromt, Men swär war deß dygd mig att
winna." — Nu sökte han offret, men rum-
met war tomt Och lefwande lif ej att finna.

22. På golfwet de smycken han kring-
strödda fann, För häpnad han fick ej fram
ordet; Den flämtande lampan än halfflocknad
brann, Wid den låg en handskrift på bordet.

23. "Förrådare!" stod der, "din affigt är
röjd, Behåll dina nersliga skänker; Men
hämnden skall drabba, fast långsam och dröjd,
Försätet och djefwulsta ränker."

24. Nå har ni sett skytten, som hukar
sig ner, Och lägger sitt öga till kornet, Men
felar på hårsman, och swär då han ser Sitt
willbräd ur skotthåll på tornet?

25. Och har ni sett ulswen, så wiss om
sitt rof, Re'n lammet med ögonen spisa,
Men — gnipla med tåndren och flur ta en
lof, När waksamma herdar sig wisa?

26. Den detta har skadat, här skadar
jemwål Förrådarn af ilska betagen; Bort
gick han; högt swor han; deß gudlösa själ
Så plötsligt war aldrig bedragen.

27. Den flyende sköna af dygden fick mod,
(Så himlen plär offulden skydda!) En enla

så ädel, gudfruktig och god Den wårnlösa
upplåt sin hydda.

28. Der wann hon en fristad, waraktig
och säll, Beskyddad för list och för wåda:
"Blif här," sade gumman; — "mitt tarfliga
tjäll Nog rhmligt skall bli för oss båda."

29. "Jag hade en dotter — hon lefwer
ej mer! Tag del i min ensliga smärta; —
Hwad fordom hon ägde, åt dig jag nu ger:
Min hydda, mitt bord och mitt hjerta."

30. I wårnlösa Tårnor wid slända och
söm! Flyn lismarn, i gillret ej snafwen! —
Må hedern er alltid bli dyrbar och öm —
Men wånten ej warning från grafwen.

31. Wål den, som ej löften af nidingen
tror, Men skyr den beblomstrade faran! Ty
sällan en hånfare, skyddande mor Skall
upptäcka sweket och snaran.

Den Tredje:

Bröllops-Tåget.

En sommar dag, från nästa by Jag gick i
middagsstunden. Det war så hett. Swart
man gick fram Upphvirflade ett moln af
dam, Och solen, i en brusten sky, Såg ned
från himlarunden.

2. En nyponbuske syntes stå Wid vä-
gens ena sida; Jag gick deråt från dammig
stig Och uti skuggan gömde mig, Der an-
språkslösa rosor små I ången wålluft sprida.

3. Jag slumrade; men innan kort Hörs
bullrande af wagnar, Och jag fick trenne spel-
män se, Som redo fort och spelade; Strax

flögo mina drömmar bort Och skingrades
som agnar.

4. En bröllopskara, hwit och swart, For
ned från wågens branter; Der hördes glädje,
lust och fröjd, Så dammet stod i himmels
höjd, Och tåget gick i wåldig fart, Wid
spel af musikanter.

5. Galoner lyfte här och der, Som blan-
ka morgonstjerner: Först redo männerna i
staß, Och sedan kommo femton last Med
båsta bördan jorden bår: Med då g e l i-
ga Tårnor.

6. Snart syntes brudgummen, så båld,
Wid sidan utaf presten: Han såg sig ofta
lifligt om Mot wagnarna, der bruden kom.
Ack! — snart blir Kronan i hans wåld,
Och sedan — hela resten!

7. Men mer och mer flög tåget fram,
Och snart framskymtar bruden: Hon satt
så röd, så skön, så warm, Och solen såg på
hennes barm... Ack, hwad hon tänkte, stac-
kars lam, Det känner — kärleksguden!

8. Men hwad jag tänkte, war så här:
O, måtte denna skara Af tårnor, som så
hoppfullt le När de på brudens krona se,
Snart åfwen styras ut så der Och samma
vägen fara!!

Den Fjerde:

Hussaren.

En swenskt husfar till lif och själ, hurra::
Drar swärd för kung och landets roål, hurra::
Och alltid hurrar wid sin bål, Sin kungs,
fitt lands, sin flickas skål, hurra, etc.

2. Hvem älskar ej en rast hussar, Som
svärd för kung och landet drar? Och, varm
för lugnet, som för krig, I flickans armar
sluter sig.

3. I stridens larm med hjeltearm Han
åran skördar, rast och varm, Och i trium-
fen främst han går Med lagerkransar i sitt hår.

4. Sitt lugna hem han återser, Och flic-
kan, som han ömt tillber, Med tjustring ilar
i hans famn Att alltid ärfva få hans namn.

5. Ett sådant lif hussaren för, hurra ::
Som, trogen kung och landet, dör, hurra ::
I årens tempel tecknad står Hvar bragd,
hvar blodigt banesår, hurra etc.

Den Femte:

Slottet och Kojan.

Jag har en landtlig stuga, Den stugan är
dock min; Men ödmjukt skall man buga Att
till mig komma in.

2. Så föga högt från marken Har den
sin resning fått; Men der framför åt par-
ken, Der står ett stenhögt slott.

3. I prackt och støj otroligt Der bor en
herreman; Jag sofver alltid roligt, Men det
gör inte han.

4. Han hofman är, deß värre, En präk-
tig stjerna bär; Men stackars nådig herre,
Hur litet säll han är!

5. Jag satt framför min koja En mæ-
ker aftenstund, Då plötsligt hördes stöja
Hans koppel kring min lund.

6. Hans nåd förbi mig trädde, Just som

jag bäst förnöjd Försynens godhet qvädde
I menlöshet och fröjd.

7. Det var en liten wisa, Som sjelf jag
gjort, jo, jo! Att himlens herre prisa För
lugn och sinnesro:

8. För sundheten och födan, För fader-
ligt förswar, För hvila efter mödan Och
ängersfria dar.

9. Hans nåde, stödd mot bössan, Grant
hade hört min sång: Jag teg och tog af
mössan, Han tankfull gick sin gång.

10. Han gjöt en suck af smärta — Ha!
den förstod jag godt: "Gif mig ditt glada
hjerta, Och gerna tag mitt slott!"

11. Då lyfte sig mitt öga Till den, som
delat så: Palatsen åt de höga, Och glädjen
åt de små.

A. M. LENNGREN.

Den Sjette:

K ä r l e k s - W i s a.

Äck, äck, se hur jag är bunden, Kan ej sjelf-
wer hjälpa mig; Äck, äck, om jag hinna
kunde Till den dag jag fick se dig.

2. Fast det syns mig såfångt vara, Hvem
wet dock hwad Gud kan ge? Herren, som så
många parar, Kan wäl ge sin hand dertill.

3. Hör min wän och sockerdocka, Hör på
hwad jag säger dig: Låt ditt hjerta ej bort-
locka, För mången är så swikelig.

4. För du wet, du har mitt hjerta, Som
jag fick utaf min Mor: Dersför lider jag stor
smärta, Om nå'n falskhet hos dig bor.

5. Hvar du går låt mig dig följa, När

du tröttnar, sätt dig ner, Låt din hågkomst
hos mig vara, Låt mig blifwa der du är.

6. Bådda mig bredwid din sida, Att jag
ljusligt hvilat må; Då, — då mister jag all
qwida, När jag hos dig vara får.

7. Dina ögon ha mig bundit, Din ge-
stalt har fångslat mig; Jag stor kärlek för
dig funnit — Jag kan aldrig glömma dig.

8. Ja, ditt namn det vill jag skrifa,
Ja, just uti elfenben: Ja, det vill jag ewigt
bära I mitt hjerta tills jag dör.

9. Kanste Herren så beslutit, Att jag
aldrig skall bli fri För det band som nu är
knutit, Och det qwal jag står uti.

Den Sjunde:

En bygdens tärna, sjutton år, Och blom-
mande och skön Förnåma språttars anbud
får, Men hör ej deras bön. Men gods och
guld och perleskrud De locka henne ej, När
hundra sucka: "blif min brud!" Hon svarar
hundra nej.

2. Hon är så god, — hon ömt och godt
Om alla menskor tror, Men hennes hjerta
klappar blott Af kärlek för en mor. Att
flitig, lydig, glad och from Förlyfwa hen-
nes lopp; Se der deß ro, deß rikedom, Deß
ära och deß hopp.

3. Kom så, förutan guld och skrud, En
yngling kånslöfull, Och sade: "will du bli
min brud Förutan skrud och guld? Jag will
bli sonen åt din mor, Om du mig håller

får; Min hydda är ej grann och stor, Men
wänner triswas der."

4. Och flickans kind i purpurbrand Sitt
blyga "Ja!" har sagt, Och flickans hand i
gossens hand Har modren redan lagt. Nu
sjunger han uti sitt tjell Med moder och sin
brud: Den dygdige är rik och säll För-
utan guld och skrud! J. O. WALLIN.

Den Åttonde:

Skeppsarten.

Jag helsar dig, fredliga flagga! Kom,
wimplade skepp, kom att wagga De älskan-
de, slumrande tryggt; O, gunga of sakta
på fjärden, Till hamnen wid slutet af werl-
den! O, kom och bewinga vår flygt! ::

2. Wi foro och foro på wågor, Der
sprungo, wid nattliga lågor, Försilfrade fi-
skarne fram. Wi foro så sött genom ångar,
Der bådade blommorna fångar, Der drucko
wid stränderna lam. ::

3. På däck wi lekte förtroligt, Wi ha-
de så roligt, så roligt, Wi lärde åt bergén
wårt namn; Wi blåste på hornen i sundet,
Wi sjöngo en psalm inwid grundet, Och jag
höll min flicka i famn. ::

4. I skuggan af hängande segel Stod
böljans omätliga spegel, Den stjernorna dan-
sade på; Wi njöto, wi njöto minuten, Högt
öfwer of himlen låg slutet, Och jag war
derinne ändå. ::

5. Den tiden war lycklig; o, blicka Ur
tårar, min rodnande flicka, Och såg: "den

war lycklig för mig!" Då låter jag stormarna strida, Jag sätter mig glad wid din sida, Och far genom lifwet med dig. ::

J. D. VALERIUS.

Den Nionde:

Åfskedet.

Ewig, ewigt hulda jag dig dyrkar, Du mitt hjertas första kärlek war; Glömma dig — dertill jag saknar styrka; Ålska dig — jag mig förbudit har. I hwar stjerna som på fästet lyser Ser ditt sköna öga emot mig, I hwar blomma som på ången myser Ser jag, ålskade, en bild af dig.

2. Bli du lycklig — gerna jag då glömmet Alla qual, som du mitt hjerta ger. Genom lifwet går jag tyst och drömmet, Minnes dig, men ser dig aldrig mer. I mitt hjertas graf-chor jordfast hwilar Månet gåckadt, månet trolöst hopp: Ofta och mot griften tanken ilar, Anande en bättre banas lopp.

Den Tionde:

Till den Ålskade.

Du är mitt allt — du är min lefnads stjerna, Som sprider glans uppå min dunkla stig; För dig jag lefwer och jag dör så gerna, Ty detta hjerta endast slår för Dig!

Pris: 3 R. banko.